

Resultat, at hver Gang Staten havde 1 Krone til de arbejdsløse, havde den 280 Kr. til Bankerne, og jeg maa fastholde, at dette Forhold er det rigtige, naar der er Tale om ekstraordinær Hjælp i Anledning af de her nævnte Forhold.

Ordføreren (*Carl Hansen* [Præstø Amts 5te Valgkreds]): Det undrer mig noget, at det ærede Medlem vil fastholde sine Udtalelser. Han har altsaa her kun talt om de ekstraordinære Forhold og draget Sammenligning mellem dette Lovforslag og de Ydelser, Staten bringer ved Bankgarantien og et Forslag til Hjælp for Bondestandens Sparekasse. Dersom det ærede Medlem havde sagt, at Staten ingen Ting havde til de arbejdsløse, men derimod 14 Millioner til Bankerne og Sparekassen, vilde han i Virkeligheden efter sin egen Fortolkning have draget en bedre Sammenligning. For man kunde nok ved en haartrukken Fortolkning sige, at de 50,000 Kr., der findes i Udvalgsflertallets Ændringsforslag, ikke komme til de arbejdsløse, de ere ikke bevilgede som Tilskud til de arbejdsløse. Men maa jeg gøre opmærksom paa een Ting: de ærede Forslagsstillere have ikke stillet Forslag om en eneste Øre direkte i Tilskud til de arbejdsløse. De have stillet Forslag om at sætte Kommunerne i Stand til at hjælpe de arbejdsløse og om, at Staten skal yde Tilskud til Kommunerne. Og deri have vi været enige med dem, og det ærede Medlem vil ikke kunne bestride, at de 50,000 Kr. i Forbindelse med de øvrige Midler, der paa samme Omraade staa til Regeringens Raadighed, ville være tilstrækkelige til at yde Trediedelen af Kommunernes Udgifter til Hjelpekasserne.

Martin Olsen: Den ærede Ordfører for Udvalget fandt det rigtigt at gøre opmærksom paa forskellige Data vedrørende Behandlingen af det foreliggende Lovforslag i Udvalget. Jeg skulde ikke være kommen ind derpaa, hvis han ikke havde givet Anledning dertil, men jeg gør opmærksom paa, at der ikke fra vor Side er rettet nogen som helst Bebrejdelse mod Flertallet eller mod nogen i Udvalget for at have forsinket Sagen. Tværtimod, hvad der er sket, er sket i fuld Overensstemmelse mellem alle Parter, og Foranledningen til, at vi netop vilde søge Oplysninger, var den, at Flertallet paa det Tidspunkt ikke mente at ville gaa med til noget som helst Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser, hverken fra Kommunens eller

fra Statens Side. Derfor sagde vi: Der er Arbejdsløsheds-kasser, der ikke ere i Stand til at klare deres vedtægtsmæssige Forpligtelser, lad os selv tale med Organisationerne og se at faa at vide, hvorledes det hænger sammen. Saa søgte vi Oplysninger og fik dem, men samtidig med, at dette skete fra vor Side, blev der af Udvalget rettet Henvendelse til Indenrigsministeren for at faa at vide, hvorledes det forholdt sig med Tilskuddene til Hjelpekasserne her i Landet. Jeg tror, at Indenrigsministerens Skrivelse kom samtidig med vor, saa for saa vidt har baade det ene og det andet forsinket Sagen. Men det var ikke det alene. Saa fik Bureauet Oplysningerne og brugte en halv Snes Dage om at trykke dem, og det synes jeg er en ret rigelig Tid under Forhold som disse, hvor man skal skynde sig saa meget som muligt. Jeg har gjort opmærksom paa dette for Fuldstændighedens Skyld, men ikke for paa nogen Maade at rette Bebrejdelser mod Udvalget eller dets Flertal, idet det forekommer mig, at hvad der er sket for at fremskaffe yderligere Oplysninger, har været ganske nødvendigt og ogsaa har baaret Frugt, hvilket viser sig af Flertallets Forslag.

Jeg beklager, at der ikke har kunnet opnaas Enighed i Udvalget om et samlet Forslag, og navnlig, at Flertallet i Udvalget ikke har kunnet tiltræde det overmaade beskedne Forslag, som Socialdemokraterne have tilladt sig at stille. Der har ganske vist været almindelig Enighed om, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed til Stede, og ud fra den Forudsætning skulde man mene, at Enighed om at foreslaa noget ekstraordinært for at afhjælpe Følgerne deraf skulde kunne naas, men det har vist sig, at det har ikke været Tilfældet. Videre har man opnaaet Enighed om, at i Fremtiden skulde man søge at faa Staten til at tage sig af Undersøgelser vedrørende Arbejdsløshed. Man var enig derom med Ministeren baade ved første Behandling og ogsaa i Udvalget. Jeg slutter mig hertil, idet jeg udtaler Ønsket om, at Staten ved Hjælp af sit Bureau eller ved Hjælp af Arbejdsløshedsinspektøren eller paa anden Maade vil tage sig af dette Spørgsmaal. Thi jeg erkender, at det da vilde blive gjort fyldigere og mere omfattende, end vi ere i Stand til at gøre det ved Hjælp af Arbejderorganisationerne. For øvrigt mener jeg, at det er en Sag, som bør paahvile Staten og det offentlige, det skulde ikke være en Pligt eller en Byrde, som lægges over paa